

Amunum. K. *Aegypt.* Plura festa huic dicata Numini, qui *Vulcanus* apud Græcos; ut scribit Trismegistus in *Pimandro*. Dicebatur ab illis *Porta Deorum*, quoniam per Amunum ad omnium bonorum copiam porta pervia, cumulusque gratiarum, tanquam à fonte liberalitatis & munificentiae: quia de causa ut hieroglyphicum favoris tribus stellis, vocatis *Delta*, in caelo signarunt, cuius stationem posteri summo cultu ac venerationi prolecuti sunt: estque primus Iconismus in Zodiaco Australi *Aegyptiorum*, ut dicemus *Isagog. Mart. n. 11.* alibique. Ex voce *Amun* excellentia, ac sublimitas majestatis innuitur. *Amun* nomen est *Jovis*: ait *Plutarch. de Iside & Osirid.* & *Jamblic. de Aegyptiorum myster.* addit: *Amun* in *Aegyptiaca lingua* nihil aliud significat nisi rationem quandam arcanam: qua ratione Deum illum summum rerum Conditorum, atque Deum invocantium, abditum, incognitum, voce *Amun* appellarunt. Hinc apud *Georgium Hervvart. in Theatr. Hieroglyphic. Figur. 38.* videtur in imagine caput humanum arietiforme, cum teristro seu velo; quasi incognitum Numen, sed rutilè quasi cornibus binis flammis coruscum, in signum communicationis gratiarum; de quo *Kircher. in Prodrum. Copto, cap. 8. & Obelisci. Pamphil. lib. 4. Hierogram. 2. Idem 1. Tom. Oedip. Aegypt. Syntagm. 3. cap. 6.* Amun exhibet imaginem in figura hominis cum exuvijs arietis, extendentis manum ad dandum aliquid.

Dicitur Porta Deorum.

Deus incognitus.

Imagines.

Ejus imago in amuletum.

Figura illius.

26 Colebatur quasi philanthropus, hominumque hyperalpitest. *Agathodamon Amun, Solare, beneficium Numen, arcana latentium rationum vires in lucem agens.* Trismegist. in *Asclep.* Indicat imago *Telesmatica*; quam in amuletum portabant *Aegyptij*, Amunum arbitrantem depulsorem malorum. Immo hujusmodi figuram collocabant in confinijs regni, in moenibus urbium, in templis, locisque publicis regionum, ut hostiles arceret insultus: singulique ut incolumes à cacogenijs viverent, appendebant collo. Figura erat criomorphos, sive arietina, velata cervice, sine pedibus, inferius desinens in conum pyramidalem, dexterà tenebat lituum, virgam auguralem, sinistrà scuticam, flagrum, vel flagellum. Interpretatur *Kircher. d. p. 2. Tom. 2. class. 11. cap. 4.* Hæc magicà arte hieromant hæ cogitarunt; ut imaginibus, quasi prodigiosè malà viderentur remota, quæ à dæmone immissa. *Insimulant se corporibus hominum demones, & occultè in visceribus operi valesitudinem rutiunt;*

morbos cient, somnijs animos terrent, furoribus quatunt; ut homines his malis cogant ad eorum auxilia decurrere. *Lactant. Firmic. 1. cap. 14. Idem Tertullian. Contra Gent. cap. 22.* Alia die 30. à n. 17.

27 Inter Indos plausibilis dies propter saxum, quò convenere *Bacchus & Hercules* in monte *Sapientium*, ubi hac die frequens concursus finitimarum urbium ad nova videnda. *Callisthen. in Alexandr. histor. Ridenda sunt, quippe fabulæ. Originem observavi in Philostrat. lib. 3. de Vit. Apollon. cap. 3.* ubi de incolis asserit belluarum voces intelligere, ibique in colle sedere, qui sapientes dicuntur, quin expelli inde possint vel à Numinibus. *Quem autem sapientes cumulum incolunt (insit) ea est altitudine qua Atheniensium arx, ex media surgens planicie. Hunc munit nativum quoddam saxum, quod tanquam opus manu & artificio factum, circumquaque collem ambit; cuiusque in plerisque partibus quasi bisulca vestigia cernuntur, & barbararum ac vultuum formæ alibi, & hominum terga dicuntur conspici, labentibus similia. Cum enim Bacchus, Herculi conjunctus regionem illam invasere, Panas Deos, quos in exercitu habebant, ut expugnare tumultum aggredierentur, hortati sunt; quod arbitrarentur, eos adversus terræmotus, aliasque offensiones posse sufficere: sed à Sapientibus diversimodè fulminati ipsi in petris errorum suorum reliquerunt insignia. Circa tumulum verò nebula circumspicitur, in qua Indi habitant: ibique nunc visibiles, nunc invisibiles, ut libet, se faciunt. Utrum verò portæ tumultum claudant, nequaquam se novisse, dicunt; quod prospectum nebula eripiat tam extrà exstantibus, quam intrà clausis. Profectò nugæ, sive Magorum præstigiæ. Alia die 26. n. 23.*

Saxum & collis sapientium inter Indos.

DIES XXI. FEBRUAR.

1 **P**rimus Decanus *Piscium*, & I. IX. R. gradus Solis in Signo; cuius facies *Saturnus*, prognosticon instabilitatis, incuriæ & conditionis vagabundæ: imago vir simiam sinu fovens, sub tutela *Rephan. Abenragel. Orientium Piscium influxus signat Pontan. Uran. lib. 3.*

Ille igitur, quem caruleo de gurgite Pisces nascentem aspiciunt, caeloque tumentur Eoo, Multum urbes peret ignotas, longumque vagatus

Pontan.

Notescet peregrè externis novus advena terris:

Quin etiam ingenioque valens, & pectore plenus Munera tractabit solers: quibus inde peractis

Ad

Ad majora gradu properabit munia certo, Certus amicitijs, cognato & sanguine certus, Ulciscensque hostem facile, atque ex ordine felix.

Sphære Sphære emblemata varia sunt pro nationibus varijs. *Caput dimidiati Equi, habentis alas duas: initium Fluminis: cauda piscis, qui vocatur Crocodilus. Sphære. Persic. Qui Crocodilus, & cur ab Aegyptijs collocatus in regno Typhonis; videlicet Kirch. 2. Oedip. p. 2. class. 7. cap. 7. Iconism. 31. Crocodilum alij (ait Albumasar) Annem, alij Viam perustam vocant. Inter Græcos, addit, postremum Urse minoris cum brachio sinistro Cephei. Venter Equi secundi cum principio piscis primi, & parte Urne. Juxta Indos, vir ornate vestitus, domnum tendens, igne tenaci ferrea componens, manu tres pisces apud se ponendo. Ferè eadem in Sphære. hoc est: Homo indutus vestibus pretiosis, in manu habens vas ferreum (gladium) pergens domum suam. Sphære. Indic. Cauda Urse Minoris, manus Cassiopeje, venter Equi alterius, initium Piscis prioris. Mulier velo conspicua sedens, ubera turgida habens, unâ manu latomorphum sceptrum, altera crucem ansatam gestans, & femur crucis multis characteribus ornatum. Tabul. Bembin. & Hervvart. Thessaur. Hierogl. Kircher. d. Iconism. 20. Dicitur Domus Ichthonis, seu Porta vitæ. Idem est Ichthon, juxta *Jamblic. de Mysterijs Aegyptiorum*, ac primum exemplar, expressio, aut effigies, in qua est primum intelligens & intelligibile primum, quod solo silentio colitur: sed hoc aliàs. Duo viri unum caput habentes. Sphære. Arabic. *Arcturus & Sagitta vesperè oriuntur. Columell. Favonius spirat, nox nubila: Arcturus circa primam vigiliam occidere incipit. Ptolom. Non est discordia, propter ortus & occasus Cosmicos & Achronicos, de quibus in Prolog. §. 4. n. 1. Albumasar quo supr. subdit: Caput Cerivitauri: in manu ejus gemini Colubri; quod Ptolomeo visum est caput Scorpionis, cum geminis in ore colubris.**

Crocodilus constellationis

Quid Ichthon?

Jonas redit in patriam?

An gigas?

tre Gentium incola factus est: nam & erubescerat esse in terra sua; dicens: Sic auferetur opprobrium meum, eò quòd prophetans contra *Niniven*, mendax repertus sum. *Fatuitas* immò audacia est *Rabbinorum*. Transactà fame juxta præfat. A. redijt in terram *Judà*, & defuncta est mater ejus, & sepelivit eam juxta balneum *Deboræ*, id est palmam (de qua *Adrichom. in Ephraim, n. 35.*) postque mortuus & sepultus in spelunca cujusdam *Judicis Israël*. Vide 21. *Septembr. n. 2.* *Procop. & Vatab. asserunt, fugam Jonæ à terra sancta post reditum, ortam, ex eò quòd tædium visà Ninives conversione, Israëlitis persistentibus in idololatria, tot miraculis & prohetis. Hinc jejuniū Judæorum propter conversionem Ninivitarum; de quo 11. Septembr. n. 22. Hac quoque die Josias feliciter cœpit purificare templum ex tot quot in illud intulerunt abominationes Achaz & Manassès, relatas, 4. Reg. 23. à 4. & 2. Paralip. 34. à 3. Joseph. 10. Antiq. cap. 5. Adrichom. Ann. 3337. ut possent in templo collocare extractam fœderis Arcam, & Pascha mens. seq. celebrare, de quo suo loco. Caderent aptè cuncta, modò pro die Reucl. aliquod testimonium afferret. Magis ad amulsim quòd hac die data est libertas à Dario ædificandi templum *Jerosolymitanum*. *Darius Hystaspis*, cum esset privatus, Deo *Israel*, si regnum adipisceretur, voverat; quicquid vasorum sacrorum apud *Babylonem* esset, remissurum se in templum *Hierosolyma*: ait *Joseph. 11. Antiq. 4.* ex quo nos *Tom. 6. T. 8. num. 5.* Primo anno regni (aptius, secundo, ut dicitur 3. *Esdr. 5. 6.*) *Darius* instruxit regale convivium *Satrapis Medorum* atque *Perfarum*; quod quidem prævenerat adventu *Zorobabel*, amicus pridem *Darij*, qui missus fuerat ab *Hierosolymitis* pro *Hebræis* (malè acceptis *Cambylj*) ad novum Regem, quem illicò ut vidit, cubicularium suum pro corporis custodia signavit. In die convivij, cum Rex redormiscere nequiret, propositum fuit problema de potentia vini, Regis, foeminae ac veritatis. *Vicit Zorobabel*, placuit Regi; qui dona promittenti respondit admonens voti, quo se obligaverat (si adipisceretur potestatem regiam) denuò condendi *Hierosolyma*, instaurandi templum, ac deinde sacra vasa, olim per *Nabuchodonosorum* inde sublata, & in *Babylonem* perlata, fideliter restituendi. *Joseph. d. Cuncta Darius concessit, scribens insuper Præfectis Syriæ, ut Judæis detur libertas à tributo, & de tributis Regijs expensæ necessaria in sacrificia, fabricam**

Josias purificat templum.

Zorobabel impetrat ædificare templum & urbem.

templi & Urbis. Idem ibid. Philo In Diar. Adrichom. Ann. 3488. & Briet. 3534. ex 4. Esdr. à cap. 3. Siccine claret, quomodo Mense septimo, postquam Babylonem exiverant, Jesus Pontifex & Zorobabel Princeps convocarunt Hierosolymis populum in erectionem altaris: de quo 1. Septembr. n. 6. Hæc narratio confundit reditum duplicem Zorobabelis è Babylone in urbem Sanctam, involucro diversorum temporum. Hac in die processit disponens iter iussu Cyri, per cuius honorem duntaxat potuit ædificare altare, obstantibus Cuthæis in templi fabricam imponere manus. Facultas ergo in templi structuram, licet à Cyro concessa, suspensa fuit, & denuo à Dario Hytaspis indulta, ut videbimus 25. Octobr. n. 6. quo tempore contigerunt, quæ supra in primo reditu dicuntur.

Martyrium Machabeorum

Christi gesta

Terminalia

Deus Terminis

3 Salome & septem filiorum Machabeorum martyrium, sub Antiocho Epiphane. Reufner. Videbimus, 1. August. num. 5. Anno 31. Christi, asserit Alva, ejus consummatum quadragesimale jejunium, & celebratam ab Angelis de serpente antiquo cum triumpho, Salvatoris victoriam. Anno verò 34. à Lamy signantur nuncij missi à Christo in Samariam, ut pararent ei cum discipulis ascendenti Jerosolymam, hospitium; sed cives noluerunt recipere: quod ægrè ferentes filij Zebedei, igni cœlesti punire voluerunt. Luc. 9. à 52.

4 Romæ Terminalia Deo Termino à Numa instituta, contra Romuli propositum, qui Romæ nullum signare voluit, nisi quò lancea pertingere posset, quippe illi dextra Numen & ensis. Plutarch. Problem. 15. Imperium ambitio sine fine dedit, concipiens animo idem spatium Urbis ac orbis. Rosinus, 4. cap. 6. ex Varron. 4. de Ling. Latin. asserit dici Terminalia, quia festum in anni termino, scilicet, Febuario. Verum pro distinctione pagorum fuisse instituta, inconcussum apud Mythologos: igitur in Termini tutela fines agrorum esse putabant. In colle Tarpejo primò Termini collocatum est signum, in eo loco, quo post S. Sebastianus est passus. Marlian. Topograph. cap. 133. & 7. Epitom. cap. 17. Cum enim (ait Halicarnass. lib. 2. cap. 43.) unumquemque iussisset Numa, agrum suum circumscribere, ac in finibus statuere lapides: hos sacros fieri voluit Jovi Terminali, iussitque ut quotannis stato die res divina eo loco in pagorum cœtu fieret, sacro cum primis nobili festo in honorem Deorum, qui terminis tutelares president. Id Romani vocant Terminalia, sicut lapides ipsos Terminos, quos si quis transferre ausus fuisset,

aut tollere, lege Terminali caput ejus his Dijs devovit, interfectori ipsius tanquam sacrilegi impunitate promissa & puritate à scelere. Immo qui Terminum exarasset ipsi ipsum & boves sacros esse. Gyrald. Syntagm. 1. n. 70. Unde Ovid. 2. Fastor. v. 673.

Termine, post illud levitas tibi libera non est. Ovid.
Qua postius fueris in statione manes.

5 Unde lapides pro signis Terminorum, variant AA. fabulantes. Alapide, quem pro Jove, involutum fascijs voravit Saturnus, collocatum Delphis post vomitum, dictumque Jovis lapidem; hujusmodi cultum Jovi Terminali provenire, autumat Pausanias. Delphis (inquit, cap. 341.) videas lapidem modicè magnum. Hunc singulis diebus & festis maxime, oleo perfundunt, & succidà lana velant. De eo lapide percrebuit opinio, illum ipsum esse, quem pro puero apposuit ac devoratum Saturnus per vomitum ejecerit. Hesiodus in Theogon. lapidem, quousque regnavit Jupiter, sine cultu ut ceteri, fuisse dicit: verum cum jam esset in throno, saxum iussit statui pro Termino in monte Parnasso. Vives etiam in 4. Civ. cap. 23. Hinc apud Romanos non absumillis Termini cultus. Prudent. in Synmach. à v. 1814.

Quis, & quo cultus?

Lapis illic
Si stetit antiquus, quem cingere suserat error
Fasceolis, vel gallina pulmone rogares
Frangitur & nullis violatur Terminus extis.

Prudent.

Quapropter quotannis à dominis pagorum utrinque statua coronabatur, structa ara Termino, & imposta congerie sarmentorum foco, fruges canistro exportatæ spargebantur igni; ab alijs vino, sed tantum à puella favis ministratis mellis. Gyrald. Syntag. 17. n. 92. & Ovid. d. à v. 643.

Coronabatur.

Te duo diversa domini de parte coronant:
Binaque ferta tibi, binaque dona ferunt.
Inde ubi ter fruges medios immisit in ignes,
Porrigit incisos filia parva favos.

Ovid.

Pridem nihil animatum sacrabant. Plutarch. Problem. 15. & in Numa. & Gyrald. n. 70. Cum enim hos lapides cruentare fas non esset; pultes, liba & frugum primitias offerbant. Halicarnass. & Rosin. quò supr. sed procedente tempore, agnam aut fitem intermissò more prisco, in sacris Terminalibus cædi servatum est. Alex. Neapolit. 2. cap. 22. Ovid. subdit, v. 655.

Victime & hostie.

Spargitur & caso communis terminus agni:
Nec queritur, lactens dum sibi porca datur.

Ovid.

Horat. Epod. Od. 2. v. 59. Agna festis casa Terminalibus. Sed non Termino cæsa videtur, verum in Terminalibus seorsum à vicinis,

nis, ut unà epularentur: Termino igitur totum incruentum. Juvenal. Satyr. 18. v. 39. Stuck. Antiq. Conviv. lib. 1. cap. 33. & Carol. Neapolit. in 2. Fastor. n. 258. astipulante Dalecamp. in Plin. lib. 18. cap. 2.

Unde fu perfusio?

Figura Termini.

Quid Herme?

Cur Termini dicati Mercurio?

Mercurius Vialis.

Quò, cum capite tantum statuam?

Empe. doct.

Quare lapides ad Mercurium?

6 Tota in orbe hæccine superstitionis machina orta ab Ægyptijs. Cum ex inundatione Nili, quotannis facta, tota Ægyptus limo obduceretur, ac proinde in distribuendis agris præ confusione contentiones orientur; ferunt Mercurium invenisse signa limitum, quæ nihil aliud erant, quàm lapides oblongi & quadrati in discrimen unius ab alterius prædio, seu pago. Hinc tanto beneficio affecti Ægyptij, in memoriam Hermetis illos lapides agrorum limites, formà Mercurij elaborarunt, vocantes Hermas, summitatem lapidis in capitis speciem adaptantes, cætera sine forma, modò trigonà figurà, modò quadratà, modò rotundà; quatenus nonnunquam pyramidale saxum (vel sursum, vel deorsum) in caput ad minus, & aliquando in humeros abiret, ut illud ostenderet esse terminorum præsidem, & Numen averuncanum: cui alij socij participes imperij dati; apud varias nationes, tribus lapidibus ex quibus grandior sub statua, binæ juxta. Inter Romanos præfides cum Termino erant Priapus, Silvanus, seu Pan. Stuck. de Sacrific. cap. 25. & Horat. Epod. d. v. 21. Priape & te pater Sylvane, tutor finium. Aliquando (unde hæccine forma Mercurium constituebat Vialis) erat facies Hermetis duntaxat in statua, & inferiora plana, inscriptiones viarum præferentia. Gyrald. Syntagm. 9. n. 41. & Alciat. Embiem. 8. ex Suida. Hinc lapides in acervum Mercurij (quippe in acervo lapidum erat ad viam demonstrandam caput duntaxat) interdum cum pileo, interdum cum pennato galero; sed sine manibus, aut pedibus: quo quidem hieroglyphico summa potestas signatur.

rum turba Mercurium quidem absolvit; sed omnes calculos ad pedes ejus jactu coacervarunt, tanquam qui dignus obrui lapidibus: hoc ritu judicum placata Juno: quandoquidem siccine execrando ostendebatur patrara cades. Hinc deinceps homines in Mercurij honorem ad ejus signa mittebant lapides. Ita ritus ex Ægypto in omnes gentes, etiam Hebræam, ut ait Elias Levita in Thishi. Kircher. in Panth. Hebr. cap. 16. & 22. Primò haud magni duxerunt perfectionem imaginum Terminorum; mutilas in signa, atque rudia saxa figentes. Memorant, Romanos lapidem informem atque rudem coluisse, Terminus appellantes; cuius templum à Tatio Rege dedicatum fuisse Varro est testis: Plutarchus verò à Numa conditum tradit. Marlian. in Topog. cap. 12. in Epitom. lib. 2. cap. 12. Lucan. lib. 3. Phars. v. 412.

Fontibus unda cadit, simulacraque mœsta
Deorum
Arte carent, cæsisque extant informia
truncis.

Lucan.

Crescente ergo arte superstitione, sculpserrunt plenà & perfecta hominis effigies coloribus, coronis, sceptris, alijsque insignibus adornantes, ut quid venerabile viderentur adorare. Coronis Terminus decorari, constat ex num. 5. Alciatiusque d. subdit: suspende viator ferta Deo. Inter Ægyptios Termini ornabantur tribus circulis, tribus penis, tribus urnis, tribus securibus, tribusque flagellis: signantes uti Numina apotropæa, simulque per Terminos leges cœlestes. Kircher. 3. Oedip. Syntagm. 2. cap. 3.

Ornatus Terminus.

8 Templum, quò Termini imago extra pagos collocata; tectum non habebat, vel si apponeretur, religio erat sine foramine fieri. Ovid. d. v. 671.

Ovid.

Nunc quoque se supra ne quid nisi sidera
cernas,
Exiguam templi tecta foramen habent.

Quàm aptè tropologicè! Quid felicitatis homo habeat, ni in termino vitæ sidera cernat? Diximus & allegoricè, Tom. 3. T. 9. D. 2. n. 2. Causa refertur à multis ex Halicarnass. lib. 4. cap. 57. Tarquinius Priscus Jovi ex voto templum maximum erecturus, de quo 13. Septembr. consuluit de loco augures. Cumque indicassent imminentem foro tumultum (infir) qui tunc Tarpejus dictus, nunc Capitolinus vocatur; iterum quaesivit, qua tumuli parte debere fundamenta jacere: non id erat admodum facile; multis Deorum, Geniorumque sacellis, penè inter se contiguos locum occupantibus; qua oportebat transmoventi aliò, & arcem liberam futuro templo relinquere. Placuit auguribus, de singulis

Terminus & Juventa Jovi non cessare.

his aris ibi suis, aves consulere: & si Numina ipsa vellent cedere, transferre ea in locum alium. Omnium facellorum exaugurationes admiserunt aves: Terminus tantum & Juventas (ab aliquibus additur Mars) nullis augurum precibus flecti potuerunt, ut sustinerent locis suis cedere: quo factum est, ut eorum ara contineantur templi ambitu: altera sita in vestibulo Minerva, altera in ipsa aede prope delubrum. Hinc coniciebant augures, nec movendos unquam Dybis terminos, nec juvenilem vigorem urbi defore. AA. turba narrationem sequitur: Tit. Liv. lib. 1. sect. 189. & lib. 5. sect. 146. Stuck. de Sacrif. cap. 25. Marlian. d. Vives, 4. Civit. cap. 23. Alex. Neapol. lib. 2. cap. 22. Rosin. 2. cap. 20. & 4. cap. 6. Chartar. in Saturn. fol. 24. Alciat. Emblem. 157. Gyrard. d. Pomey, 2. p. Panth. Augustin. loc. cit. ubi Martem etiam permanentem introducit; & lib. 7. Strom. cap. 6. Arnob. Advers. Gent. lib. 8. Minut. Felix in Octav. Poetae identidem. Servius discutit in illud Virgil. 9. Aeneid. v. 448. Capitolij immobile saxi. Unde Ovid. d. v. 669.

Ovid. Terminus, ut memorent veteres, inventus in aede

Resistit, & magno cum Jove templa tenet.

9 Hinc gloria Cupidinis, de quo Otho Vanius Embl. Amor. 10. Cedere nolo Jovi, sed cedere cogor Amori. Quadrat verè in ejus amorem, qui dilexit ultra finem.

Oth. Væn. Disce Cupidineis concedere Termine dextris; Cedere, quem dicunt, non voluisse Jovi.

Terminus cedit Amor. ris potentie. Cur juvena non celsit, nescio. An quia foemina, semper propositi tenax? De Termine ait Lactantius, quò sup. noluisse cedere Jovi, eò quòd eum de patris faucibus liberavit. Ænigma de Termine est apud Aul. Gel. 12. cap. 6. Rosin. 2. cap. 20. & Gyrard. Syntagm. 1. n. 70. quod exponit Varro de Lingua Latin. lib. 2. Angel. Politian. Miscellan. cap. 35. Ænigma ita:

Semel minusve, anbis minus sit, non sat scio: An utrumque horum, ut quondam audivi dicier.

Jovi ipsi regi nolui concedere.

Ænigma Termini. Facilis expositio, modò Terminus accipitur ex æquivoco, ut fiat Terminus: ex semel & bis, ter resultat. Non semel minus, nec bis minus, sed Terminus fuit, qui Jovi non celsit. Gyrard. de Ænigmatib. n. 24. Cum Termine in Capitolio statuam etiam fuisse Fidei, dicatam à Numa, ait Plutarch. in eo, & Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 22. & lib. 6. cap. 11. Astruit etiam Cicero, 3. Offic. Plin. lib. 35. cap. 19. Spectata est (inquit) in aede Fidei

Amor. Christi.

Oth. Væn.

Terminus cedit Amor. ris potentie.

Ænigma Termini.

Fidei imago cum Termino.

in Capitolio, imago senis cum lyra, puerum docentis. Agemus 5. Jun. A Beyerlinck, & K. R. V. ex Reufner. hac die signantur Vinalia priora, cum vina pura fiunt, in honorem Jovis, cui novum libare, mos fuit. Faluntur. Vidimus, 19. die, n. 10. & videbimus, 23. April. Eodem die Delphis statua dedicata Gorgiè à tota Græcia. K. Græc. Meminit Plin. 33. cap. 4. licet mentiatur, sibi posuisse, ut hic observat Dalecamp. Meminit Cicer. 3. de Orator. & 2. de Finib. Rhodigin. 11. cap. 25. Gorgias (ait Valer. Maxim. 8. cap. 15. n. 2.) studijs litterarum atatis sue cunctis præstabat: ei universa Græcia in templo Delphici Apollinis statuam solido ex auro posuit; cum caterorum ad id tempus auratas collocasset. Pausan. cap. 334. Celebrat Plato, in eo, Victorius, 5. cap. 9. Plura ejusdem apophthegmata, Rhodigin. 19. cap. 20. & 30. cap. 9.

10 Delphis Neoptolema. Meurs. Græc. Fer. Nemesis judicia quibant dici, quia Neoptolemus (id est, miles novus) nomine Pyrrhus, Achilles filius ex Deidamia corruit Delphis, à sacerdote cæsus jussu Orestis coram Apolline; quia Trojæ ad aram Jovis Hercei jugulavit Priamum, & Polixenam devovit Manibus patris, aliaque dira truculentaque patravit, quæ videns Laodice, etiam filia Priami, petijt à Jove, ut sibi terra dehisceret, ne in Neoptolemi potestatem veniret; & ita factum. Latè refert. Quint. Calaber, Paralip. Homer. à lib. 13. Alij factam unam è Plejadibus asserunt, quem rarò videtur; uti diversis fabulis videris, Isagog. April. à n. 10. Pena Neoptolema, ex eo, quòd cum ad Mercei Jovis aram Neoptolemus Priamum jugulasset, & ipsi postea accidit, ut ad Apollinis Delphici aram interimeretur. Extant & Parcarum duarum simulacra. Ostenditur ibidem focus ille, in quo Achilles filium Neoptolemi Apollinis sacerdos occidit. E templo egressis, circumseptam quadam est area, in qua Neoptolemi sepulchrum, cui parentant quotannis Delphi. Pausan. cap. 127. & 341. licet cap. 344. non in ara Hercei, sed extrà obtruncatum Priamum à Pyrrho, dicat. Herceus, Græcè, idem est, ac Patrius. Sicine appellabantur imagines, quas sub dio habebant domi Principes. Gyrard. Syntagm. 2. n. 44. Imago palatij Priami tribus gaudebat oculis. Natal. Com. 2. Mytholog. cap. 1. Expressè Pausan. cap. 66. Signum Jovis ligneum, oculos habens duos, qua in parte hominis eos natura collocavit, tertium verò in fronte: hunc illum esse Jovem Patrium tradunt, qui in Priami Laomedontis filij regia, sub divo positus fuit; ad cuius aram

Vinalia priora.

Statua Gorgiæ.

Neoptolema.

Laodice.

Neoptolemi mors & sepulchrum.

Jupiter Herceus.

Imago trivocula.

aram dicitur Priamus, capto Ilio confugisse. Obligisse verò imaginem in divisione præda Sthenelo Capanei filio, hancque Corinthi ab eo in rei memoriam dicatam. Nonnulli dicunt effigiem amictam fuisse lupi pelle: ideoque Lycæum dictum, de cuius cultu diximus die 15. à n. 13. additque Pausan. cap. 269. in aream ejus homini non esse accessum: igitur si religione contempta introierit, intra annum mori: ibi nec ara nec homines, nec bestia umbram habent, nec venator feras ibi infecutas, consequitur. Antè aram duæ eminent pilæ, ad Solis exortum; quibus insunt aquilæ inauratæ pervetusti operis. Insignia oculorum Hercei in symbola assumpsit quidam politicus, addens tres alios oculos. Intuitum videris apud Octav. Strad. Tom. 2. fol. 23. Symbol. aliqua dixi. Tom. 4. T. 10. D. 1. n. 17. & 5. T. 9. D. 5. num. 17. Vide ampliora de Jove Herceo, apud Arnob. lib. 7. Rhodigin. 21. cap. 1. & Dempster. in 2. Rosin. cap. 5.

11 Apud Ægyptios sacra Justitiæ. K. Ægypt. Plura de hujusmodi virtute, & quare in cælum elata; dicemus Isag. Septembr. à n. 3. ubi etiam ejus imagines, & insignia. In Ægypto (ait Diodor. Sicul. lib. 1. n. 61.) ubi Veritatis porta erant, Justitiæ statuam extitisse, qua capite careret. Vide Isag. August. num. 6. & Cœl. Gregor. ad Hieroglyph. Pierij Valer. lib. 1. cap. 52. Ubi Justitia virgo incorrupta per sinistram signatur, quæ nulla dexteritate in corruptionem instruitur. Hinc Diodor. d. lib. 1. cap. 48. inquit: In medio judicum est Prætor judicij Veritatem clausis oculis collo appensam, plurimisque sibi libros adjacentes habens. Ælian. 14. de Var. histor. cap. 34. Circa columnam imaginem ex sapphiro gemmâ consecratam gestabat, quæ vocabatur Veritas. Adi Maluend. de Anti-Christi. lib. 11. cap. 11. & 21. Septembr. num. 7. Hujusmodi imago collocata fuit in Thebanorum tribunalibus. Alex. Neapolit. lib. 3. cap. 5. Plutarch. de Isid. & Osirid. Pier. Valer. lib. 35. cap. 27. de quo illustre emblemata apud Alciat. n. 144. Mulier corona insignis (infit Pier. lib. 1. cap. 30.) longâ induta palla sedet, manum ad ensis inversi capulum extendens; littere circumscriptæ: Justitia. Ab altera facie eadem mulieris effigies penè nuda, amictum quidem toto in exporrecam retrò dextram appenso, lava supra leonis caput injecta: littere adsculptæ: Leonis humilitas. Justitiam cum Veritate coli ab Ægyptijs; idem lib. 41. cap. 4. portarumque Veritatis ad Justitiam meminit Vincent. Chartar. in Fortun. fol. 310. De sacris Veritatis, ejusque imaginibus, 15. Septembr. Cornel. Schrevel. in Terent. Ve-

Jovis Lycæi ara, area, lucus sine umbra.

Justitiæ sacra.

Imagines.

Veritas cum Justitia.

Ejus portæ.

ritatem coruscante facie, cujus in sinistra palma, in dextra gladius fulmineus jungit Prudentiæ, in cuius manu stellatum speculum, & simulationi, in cuius facie larva. Achil. Bocchi. symbol. 11. & Petra-Sancta, lib. 6. cap. 15.

Simulatio, & Prudentia.

DIES XXII. FEBRUAR.

1 Gradus secundus solis in Piscibus, & felix Dario. Sub hoc qui nati, juxta Firmicum, suspiciosi & stridentis animi. Occasus Sagittæ. Plin. 17. cap. 18. sed hic Dalecamp. inquit: Sagitta oritur VIII. K. Martij. Hirundinum adventum signat Columell. Alcionij appellari dies. Ptolom. Fabula Alcyonum floridè describitur ab Ovidio, 11. Metamorphos. fab. 10. & à Natal. Comit. tam hic, quàm 8. Mytholog. 16. Quia Ceyx Princeps Trachiniæ & uxor ejus Alcyones gloriabantur tanquàm Dij; Junonemque hæc ille Jovem vocari gaudebant, facto naufragio in aves Alcyones, à Jove, & ut alijs placet, à Thetide & Lucifero mutati fuere. Qui quidem mare timentes, ne periclitetur proles, nidum mirabili structurâ conficiunt ex spinis aciculatis piscium in formam cymbæ, ac in mare demittunt, prius explorantes, aliqua an ex parte fatiscat; ut ait Plutarch. de Industr. animal. & etiam de Amor. parent. erga filios. Dum incubant, quod frequenter per 14. aut 15. dies, mare quiescit, omninòque silet. Unde hi dies, estò in bruma, tutò eliguntur ad navigationem. Dies earum partus (ait Plin. lib. 10. cap. 32.) maria quique navigant, novere. Fœrificam brumâ: qui dies Alcyonides vocantur, placido maris per eos & navigabili, Siculo maxime. Idem Rhodigin. lib. 14. cap. 11.

Alite mutantur satis obnoxius iisdem.

Perque dies placidos hiberno tempore septem

Incubat Alcyone pendentibus equore nidis:

Tum via intra maris: ventos custodit & arcet

Æolus egressu, præstatque nepotibus equor.

Sagitta Constellatio ab Hebræis vocatur Satan. Kircher. Tom. 2. Oedip. p. 2. class. 7. cap. 6. Spher. Arab. signat diei astrologici hieroglyphicum, Virum humi sedentem.

2 Inter Hebræos dies summî gaudij, qui dictus Evangelium, seu bonum nuncium, audito à Zorobabele decreto regio libertatis in patriam, cum facultate ædificandi templum & Urbem. Zorobabel simulatque obtinuit à Dario præfatam gratiam, profectus Babylonem, lætum popularibus suis nuncium

VIII. K.

Alcyonum dies, cordis & metamorphosis.

Ovid.

Natalis patriæ.